

 HARLEQUIN

HJALOOLINE ROMAAN

*Vikondi
vastupandamatu
abvathus*

Ann Lethbridge

Originaali tiitel:
Ann Lethbridge
The Viscount's Reckless Temptation
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Michéle Ann Young
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04409922
ISBN 978-9949-82-897-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kui seda lugu kirjutan, täitub aasta laastava
pandeemia algusest. Pühendan loo kõigile meie
ohutuse nimel eluga riskinud eesliini tööta-
jatele ja neile, kes püsisid kodus ning kandsid
maske ja seisis selle eest, et maailm taas terve
oleks.*

Autori märkus

Ma loodan, et naudite seda lugu Marcusest ja Cynthiast. Nende teekond õnneni aitas mind välja viimase aasta surnud punktist ja loodan, et sama juhtub teiega ning paremad ajad ootavad ees.

Sellest loost saate teada, et Cynthia oli osaline ühingus, mis loodi eesmärgiga lõpetada väikeste poiste kasutamine korstnate puhastamisel. 1804. aastal leiutati poiste töö asendamiseks mehaaniline hari, kuid hoolimata empaatiliste inimeste ja meisterkorstnapühkijate pingutustest kasutati poisse edasi, kuni see 1875. aastal seadusega keelati. Kui soovite minu või mu raamatute kohta rohkem teada saada, leiate infot lehel annlethbridge.com.

Mulle meeldib oma lugejatest kuulda – võite minuga alati ühendust võtta.

Esimene peatükk

Oktoober 1818

Marcus James Durst, vikont Thorne, seisis kindlalt paigal hoolimata neiuist, kes tema tuliuue kuue revääri najal pisaraid valas.

„See on nii ebaõiglane!“ Marcuse väike nõbu Bess, keda ta pigem õeks pidas ning kellest oli tema äraolekul saanud kena noor naine, puhkes uuesti nutma.

Oskamata olukorraga toime tulla, patsutas mees teda seljale ja vaatas abiotsivalt otsa tema emale, oma tädile, kes musta riidetatuna diivanil istus ja abitu pilguga vastas.

Marcus oli saabunud Thorne'i mõisa paar tundi tagasi Portsmouthist, kust ta alustas teekonda varahommikul. Tä oli vaevalt jõudnud rõivad vahetada ja alla elutuppa minna, kui oma uuest elukohast, lähedal asuvast lesknaise majast, tulid teda tervitama Bess ja vikontess Thorne, hiljuti lahkunud tädipoja ema.

Francis oli surnud rohkem kui kolm kuud tagasi. Kahjuks läks Marcusel just nii palju aega, et ajada oma asjad Pariisis korda, sest tema koju sõitmise vajadust mõistnud Wellington nõudis, et Marcuse asendamine oleks enne tema lahkumist täielikult korraldatud. Oma leinava tädi ja kannatava nõoga kohtumine polnud just see, mida Marcus pikisilmi oleks oodanud, liiatigi kurvastas ta ise Francise kaotuse pärast, aga saada tervituseks selline pisarasadu pärast nii mitme nädala möödumist oli pisut ootamatu.

Ta patsutas Bessi seljale ja häälitsetes rahustavalt. „Ajaga läheb paremaks, mu kallis,“ ütles ta. „Me kõik tunneme temast kohutavalt puudust.“

Francis sai surma kummalises ratsaõnnetuses, jättes oma tiitli ja naissoost pereliikmed Marcuse hoole alla. Jumal hoidku, viimasel kohtumisel oma noorema nõo Francisega olid nad Marcuse kui tiitlipärija üle nalja visanud. Marcus oli selle välja naernud ja palunud nõol kiiresti abielluda, et tütust kohustusest vabaks saada.

Kahjuks ei võtnud Francis head nõu kuulda ja nii oli Marcus sunnitud jätma oma armastatud diplomaatilise teenistuse karjääri koos prantsuse armukesega, kellest ta väga pidas, ning hakkama perepeaks majapidamises, kuhu kuulusid tema tädi Eudora ja väike Bess, kes polnudki enam nii väike.

Marcus pistis taskuräti oma rinnal puhkavasse käekesse. „Kuule nüüd, armas, Francis ei tahaks näha sind nii õnnetuna, sa ju tead, et ei tahaks.“

„Mu elu on läbi!“

„See pole läbi,“ ütles mees. „Ma ei ürita Francist asendada, aga ma kinnitan, et sina ja su ema ei tunne millestki puudust niikaua, kuni mina teie eest vastutan.“

„Asi pole selles,“ lausus tädi Eudora. „Absoluutselt mitte, kuigi taevas teab, kuidas me Francist igatseme. Ma olen kindel, et sa hoolitsed meie eest nagu kord ja kohus, Marcus. Asi on selles, et Bess sai täna hommikul sõbralt kirja, mis pehmelt öeldes tegi täielikult ja igavesti lõpu tema abieluplaanidele.“

Marcuse kulm läks kortsu. Seda polnud ta oodanud. Ta polnud kuulnudki, et mingid pulmad oleksid silmapiiril. „Tule, võtame istet. Rääkige mulle kõigest.“

Ta saatis Bessi ema kõrvale sohvale. Mõne hetke pärast nuuskas tüdruk nina ja ulatas taskuräti mehele tagasi.

„Jäta see endale.“

Kahvatu ja väsinud Bess toetus emale. Õnnelikust tüdrukust, keda Marcus viimati siin käies oli kohanud, polnud jälgegi alles.

„Mis juhtus?“ küsis ta.

Läbi pisarate välgatas viha. „Leedi Cynthia Finch varastas mehe, keda ma armastan.“

Armastus. Marcus suutis vaevu hoiduda silmi pööritamast. Ta ei uskunud enam armastusse. „Või nii. Palun ole kena ja alusta algusest, siis ma vaatan, mida teha saan.“ Ta sättis end kahe naise vastu tugitooli, olles valmis kuulama.

„Ma arvasin, et meeldin leedi Cynthiale. Ta oli väga lahke ja kutsus mind igasugustele pidudele. Pani mind end erilisena tundma. Ta on tõesti ainulaadne, ausalt.“ Bess raputas segaduses pead. „Algernon ütles, et ta armastab *mind*. Ta kavatses Franciselt mu kätt paluda. Kui leedi Cynthia sai teada, et Algernon on minusse armunud, muutus ta arvatavasti armukadedaks. Ma ei tea, kuidas täpselt, aga ta võrgutas mehe. Üks tema kuulus silmapilgutus ja mees oligi läinud.“

Ma tundsin end sõprade ees nagu tõeline tola. Järgmisel päeval oli meil Algernoniga kohutav riid ja ma ütlesin, et ta valiks, kas tema või mina...“ Bess viipas lootusetult käega. „Veidi hiljem kuulsime Francise õnnetusest ja tulime koju, enne kui jõudsin temaga uuesti rääkida ja...“ Pisarad voolasid ning ta peitis näo taskurätikusse. „Siis Francis...“ Ta tõmbas läbi nutuhoo hinge. „Ma polegi Algernoni rohkem näinud.“

Tädi Eudora pani käe ümber Bessi värisevate õlgade. „Kuss,“ sosistas ta.

„See pole veel maailma lõpp, kallid Bess,“ ütles Marcus.

„On küll,“ kostis Bess vaikselt. „Sina oled mees. Sa ei suudagi mõista.“

Ent ta suutis ja mõistis. Olga oli talle tõeliselt haiget teinud. Ta oli olnud pimestatud millestki, mida pidas armastuseks, ning sai väärtusliku õppetunni sel talvel Peterburis, lastes end peaaegu meelitada riiklikke saladusi välja andma. Saades aru, et Olga valetas absoluutselt kõige kohta, hakkas ta pigem hindama oma väga mõistlikku Pariisi-suhet Nanette'iga, kena praktilise meelega aadlisoost lesega, kui vingerdama suure kire nimel.

Igatahes tahtis Marcus tolle leedi Cynthia oma pisikese Bessi haavamise eest ära kägistada. Murtud süda ja traagiline surm ühekorraga – mõni ime, et tüdruk oli endast väljas.

„Kiri tuli täna hommikul,“ ütles tädi. „Me saime seni asjaolusid arvestades päris hästi hakkama...“ Ta häälmurdis. Tundus, et ta mõtted võtsid teise suuna. „Leedi Cynthia on seletamatult ilus, rahvas kutsub teda jääprintsessiks. Vähe-malt tema noored austajad. Muuseas on ta ka päris rikas.“

„Ta on vana!“ lisas Bess, näidates hetkeks oma vapramat poolt. „See kõik ei meeldinud talle, sest mina pidin abielluma juba oma esimesel hooajal, aga temast saab varsti vanatüdruk.“

„Bess, nii ei räägita,“ segas ema vahele. „Pealegi pole see tōsi. Leedi Cynthia pole vanem kui kakskümmend neli. Kahjuks pean ma ütlema, et tema iseloom ja väljanägemine ei klapi sugugi. Noormehed armuvad temasse pidevalt ja tema ei hooli neist karvavõrdki.“

„Ma tahan oma Algernoni tagasi,“ sosistas Bess.

Leedi Cynthia tundus olevat paras jõhkard – mitte otse-
ses mõttes, aga väga rafineeritud moel.

Väikest kasvu ja kiitsakas Marcus oli oma võitlused koolis maha pidanud. Poisid olid teadagi endast nõrgemate vastu üsna õelad ja näitasid oma võimu nii füüsiliselt kui ka vaimselt. Tema sirgus lõpuks jõudsalt ning, olles kõige suuremat kasvu mehehakatis koolis, näitas jõhkarditele nende koha kätte.

Kujutelm armsast väikesest Bessist, keda ta turjal kandis, kui nad Francisega suvevaheaegadel pikki retki tegid; mälu-
pilt põlve katki kukkunud pisitüdruku lohutamisest – paljas mõte sellest, kuidas too naine Bessi taga kiusas, ajas tal vere keema. Francis poleks seda lubanud, selles oli ta kindel.

„Ma tegelen sellega,“ ütles ta. Võib-olla pole tema võimuses Algernoni tagasi saada, kuid tundus siiski olevat viimane aeg, et keegi õpetaks teatud leedile teistega arvestamist. See peaks ehk olema tema.

„Tegelikult pean ma sinuga veel millestki rääkima,“ ütles tädi Eudora. „Francise hobune maksis terve varanduse ja kui ta mu vaesele pojale otsa kukkus, murdis ta jala ning tuli

hukata. Nüüd on meil tallitais märasid, kes järaksid üksteisel pead otsast, ning mitte ühtegi täkku. Miks ei võinud Francis jääda maaharijaks nagu tema isa? Kui ta ainult oleks...“ Tädi nägu oli täis meeleheidet. „Sa ei ole veel pankrotis, Marcus, kuid see ei võta enam kaua aega, kui just keegi asja käsile ei võta. Mina sinu asemel loobuksin tõufarmi ideest.“

Marcus kirtsutas mõttes nina. Kuigi tal olid algelised teadmised Thorne'i mõisa toimimisest, veetis ta ju enamuse noorusaja suvedest siin, ei teadnud ta traavlite tõuaretuse ärist midagi. Francis oli olnud hobustehull ja kohe peale pärimist oli ta pea ees oma uude ettevõtmisesse sukeldunud.

Marcus pidi endale selgeks tegema, kas tal tasuks päästa, mis päästa annab, või võtta tädi kuulda ja loobuda, enne kui mõis riskides kogu rahast ilma jääb.

Mitte et Marcus kerjusena tiitli oleks pärinud. Otse vastupidi – ta oli aastate jooksul mõned üsna nutikad investeeringud teinud. Ja ta polnud mees, kes heal rahal raisku laseks minna.

„Asjast rääkides – mul on vaja kohtuda valitseja ja tallmeisteriga ning vaadata, mida teha annab.“

„Just!“ hüüdis Bess püsti hüpates. „See on kõik, millest te Francisega eales hoolinud olete! Lollid hobused! Aga mina?“

Ta jooksis toast välja.

Tüdrukku ema ohkas ja raputas pead. „Ta ei mõtle seda tõsiselt. Francise kaotamine oli kohutav hoop. Soovin, et oleksin Bessi seltskonda viimiseга oodanud kuni tema kaheksateistkümnenda sünnipäevani, kuid ta keeras Francise ümber sõrme ja selle tagajärjeks on nüüd murtud süda. Ikkagi tunnen, et leedi Cynthia Finch käitus väga inetult. Ma tõesti arvan nii.“